

Zemřel Stuart Christie

Zakladatel Anarchistického černého kříže, nakladatelství Cienfuegos Press a spoluautor knihy *The Floodgates of Anarchy* skonal 15. srpna 2020 po souboji s rakovinou plic.

Stuart Christie se narodil v Glasgow a vyrostl v Blantyre. Utváření svých politických postojů připisoval babičce, jejíž morální hodnoty a etický kodex převzal. Jeho odhodlání následovat vlastní svědomí ho přivedlo k anarchismu: *„Bez svobody by tu nebyla žádná rovnost a bez rovnosti žádná svoboda, a bez boje by tu nebylo ani jedno.“* To ho rovněž vedlo od kampaně proti nukleárním zbraním k připojení se k boji proti španělskému fašistickému diktátorovi Francovi (1892–1975). To už byl členem

Anarchistické federace a britské sekce Mezinárodní asociace pracujících.

Přestěhoval se do Londýna a dostal se do kontaktu s tajnou španělskou anarchistickou organizací *Defensa Interior* (Vnitřní odboj). Byl zatčen v Madridu v roce 1964, když měl u sebe výbušniny, které měly být použity při chystaném atentátu na Franca. Aby policie zamaskovala fakt, že měla ve skupině informátora, tvrdila, že měla nasazené agenty v Británii – a lhala, že Christie jí byl nápadný tím, že měl na sobě kilt.

Hrozba popravky a dvacetiletý trest přitáhl mezinárodní pozornost k odboji proti Francově vládě. Ve vězení se Christie spřátelil s militantními anarchisty z jeho i starších generací. Pod tlakem protestů se mohl v roce 1967 vrátit do Anglie, starší a

moudřejší, ale stále stejně odhodlaný pokračovat v odboji a využít získanou proslulost k pomoci perzekvovaným soudruhům.

V Londýně potkal Brendu Earlovou, která se později stala jeho politickou a životní partnerkou. Potkal zde také Alberta Meltzera a s ním později znovu založil Anarchistický černý kříž (Anarchist Black Cross) propagující solidaritu s vězňenými anarchisty ve Španělsku, stejně jako samotný odboj. Jejich kniha, *The Floodgates of Anarchy* (Stavidla anarchie) propagovala revoluční anarchismus v kontrastu s přístupem jedinců, kteří k anarchismu přešli od mírového hnutí šedesátých let. Na anarchistické konferenci v Carraře roku 1968 se Christie seznámil s novou generací militantních anarchistů, sdílejících jeho postoje a přístup k přímé akci.

Politické přesvědčení a mezinárodní vazby učinily z Christieho terč britských tajných služeb. V roce 1972 byl ale v Británii zproštěn obvinění za přípravu atentátu na Franca, protože porota dokázala pochopit, proč by někdo chtěl Franca vyhodit do povětří.

Christie založil *Cienfuegos Press* (Nakladatelství Sta střel), kde následně vydával nespočet knih o anarchismu a *Cienfuegos Press Anarchist Review*. Na stránce christiebooks.com shromáždil řadu filmů o anarchismu a životopisy významných anarchistů. Využil facebook k vytvoření jedinečného archivu anarchistické historie, kde zaznamenával vzpomínky a události z vlastního života a životů lidí okolo něj.

Christie napsal *The investigative researcher's handbook* (Příručka investigativního badatele, 1983) a v praxi takové pátrání předvedl o rok později v knize o italském fašistickém teroristovi *Stefano delle Chiaie*. V roce 1996 publikoval první verzi historické studie *We the anarchists: a study of the Iberian Anarchist Federation (FAI), 1927–1937* (Jsme anarchisté: studie o Iberské anarchistické federaci). Dále vydal tři ilustrované příběhy o svém životě *My Granny Made Me an Anarchist*, *General Franco Made Me a 'Terrorist'* a *Edward Heath Made Me Angry* (Moje babička ze mě udělala anarchistu, Generál Franco ze mě udělal „teroristu“ a Edward Heath mě naštvál), které byly v roce 2004 sloučeny do jednoho vydání pod názvem *Granny made me an anarchist: General Franco, the Angry Brigade and Me* (Babička ze mě udělala anarchistu: Generál Franco, Angry Brigade a já). Jeho posledními publikacemi byla tři čísla *¡Pistoleros! The Chronicles of Farquhar McHarg*, příběhy o anarchistovi z Glasgow, který se přidá ke skupině španělských anarchistů v letech 1918–1924. Christie se účastnil mnoha anarchistických bookfairů a filmových festivalů.

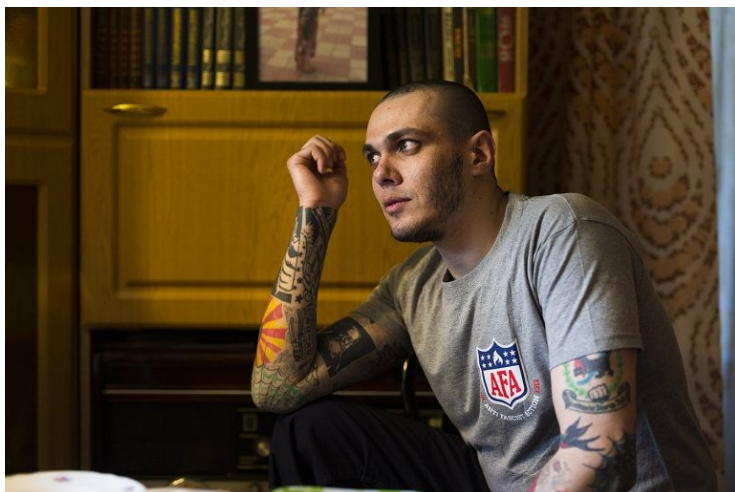
Jeho partnerka Brenda zemřela v červnu roku 2019. On odešel klidně za přítomnosti dcery Branwen a za poslechu Brendiny oblíbené písničky “Pennies From Heaven”.

Stuart Christie – 10. července 1946 až 15. srpna 2020. R.I.P.

zdroj: afed.cz

Zemřel Alexej Sutuga

Ráno 1. září 2020 zemřel 34 letý anarchista Alexej Sutuga, přezdíváný Sokrates. Podlehl těžkým zraněním hlavy na jednotce intenzivní péče v moskevské nemocnici ve výzkumném institutu Sklifosovského. Doktoři bojovali o záchranu jeho života více jak týden, ale zranění byla příliš vážná.

Alexej zemřel po potyčce v blízkosti obchodu, která proběhla 23 srpna blízko stanice metra Baumanskaya v centru Moskvy. Okolnosti incidentu zůstávají nejasné. Byli zadrženi čtyři lidé, kteří se údajně účastnili zmlácení Alexeje. U soudu jeho rodinu zastupuje slavná právnička a doufáme, že díky ní zjistíme podrobnosti o událostech té noci. Zatím nejsou

žádné důvody domnívat se, že útok byl politicky motivovaný.

Alexej Sutuga se od roku 2000 podílel na vytvoření ruské anarchistické skupiny Autonomní akce. Nejdříve v lokální skupině v Irkutsku a později v Moskvě, kde byl také aktivním členem. Byl součástí mnoha různých anarchistických iniciativ. Není zde možné všechny vyjmenovat.

Antifašismus byl vždy jedna z jeho hlavních priorit. Byl dvakrát uvězněn po potyčce s neonacisty, kteří šli donášet na policii, ve chvíli, kdy byli na straně poražených. Naposledy doslova řekli jejich kámošům v uniformě, že byli napadeni “tím stejným hrozným Sokratem, kterého fotky jsou na internetu”.

Alexej byl součástí mnoha kreativních projektů: byl frontmanem punkové kapely Working Boys, byl součástí představení divadla Teatr.doc a loni v květnu mu v ruštině vyšel vězeňský memoár “Dialogues about prison” (Dialogy o vězení).

V posledních letech jeho života žil Alexej v Moskvě, pracoval na stavbách a jako opravář a lešenář. Antifašismus pro něj zůstal důležitý: spravoval telegramový kanál *Antifa Jokes* a stále se příležitostně účastnil potyček s krajní pravici v ulicích.

Alexej se také podílel na publikaci časopisu *Avtonom*, na organizaci cyklu přednášek pro časopis *Avtonom* a a byl stále aktivní v ulicích.

Jeho syn bude tento podzim nastupovat do třetí třídy.

Anarchista, který málem zničil Citibank

Sociální rebel, padělatel, bandita, moderní Robin Hood – seznam titulů, za které byl vyznamenán anarchistický soudruh Lucio Urtubia, je dlouhý. Jeho život, který zní jako dobrodružný román, je zrcadlem revolučních hnutí v Evropě ve druhé polovině 20. století. Lucio Urtuba zemřel 18. 7. 2020. Připomeňme si ho článkem z roku 2010, který ukazuje kým byl.

Takový životní příběh by nevymyslela nejbujnější scénáristova fantazie. Anarchistický bankovní lupič, psanec, přítel André Bretona, falšovatel, který se celý život živil jako zedník. Jeho padělky položily na kolena Citibank, falešnými doklady a penězi zásoboval revoluční gerily po celém světě, unesl z vězení šéfa Černých panterů, chystal únos nacisty Klause Barbieho.

Dnes vede Lucio Urtubia život nenápadného penzisty v Paříži.

Narodil se v roce 1931 v extrémně chudé rodině ve Španělsku a tvrdí, že právě to z něj udělalo anarchistu. *“Moc jsme trpěli. Chudoba mě ale obohatila. Ztratit respekt k systému, církvi, soukromému vlastnictví a státu bylo úplně přirozené,”* vysvětlil před dvěma lety na svém přednáškovém turné po Latinské Americe.

Skutečně se ale k politice dostal až ve Francii, kam utekl ve třidvaceti před Francovým režimem vraždícím oponenty ve velkém. Jako mladý zedník se v Paříži stal členem mládežnické sekce tamní Anarchistické federace, seznámil se s André Bretonem a Albertem Camusem.

Jeho další osudy však nejvíc předznamenalo setkání s veteránem protifrankistického ozbrojeného odboje Francescem “El Quico” Sabatem, který se ve Francii skrýval, podobně jako řada dalších anarchistů před španělskou i francouzskou policií.

“Potkal jsem lidi z geril. A to mě posunulo na cestu přímých akcí a revolučního vyvlastňování,” vzpomíná.

Od loupeží k padělání

Začal přes hranice podnikat ozbrojené výlety do Španělska, ale především loupil v bankách. *“Chtěl jsem dělat něco víc než jen protestovat, chtěli jsme posílat peníze těm,*

kdo trpí pod Francovou diktaturou. A jiná možnost, jak si je opatřit, prostě nebyla,” vysvětluje lakonicky. Peníze z přepadení dostávaly ilegální španělské dělnické organizace, další šly na ozbrojené akce na španělském území.

Lucio byl anarchista ze staré dělnické školy. Chtěl poškodit jen majitele bank, ne úředníky. Báł se, aby při ozbrojených přepadeních nezranil někoho nevinného, a tak dráhu bankovního lupiče pověsil na hřebík. V 60. letech si místo toho osvojil další zločinecké řemeslo, padělatelství. Falešné doklady pro uprchlíky před Francem znamenaly, že mohou cestovat a žít bezpečně v jiné zemi, říká.

Ve falzifikátorském oboru nakonec dosáhl takové zručnosti, že ve zločinném spiknutí s dalšími aktivisty zásoboval falešnými doklady mnohé gerilové skupiny po celém světě.

Padělání se pro něj stalo z nutného prostředku strategickou aktivitou,

kteřá mohla podkopat celý nenáviděný sociální řád. Nehleděl na to, že Castrův režim na Kubě zametl s tamními anarchisty nemilosrdnou rukou, a setkal se s Che Guevarou. Návrh mladého zedníka na oslabení USA masivním paděláním dolarů však kubánský ministr vnitra odmítl jako fantasmagorii. Udělal chybu, jak nejen jemu ukáže Urtubia v roce 1977.

Zedník se zvláštním “koníčkem”

V onom roce se Urtubia rozhodl, že bude paděláním financovat skupiny odporu. Stal se hlavou organizované sítě, rozhodl, že zaútočí na největší bankovní instituci na světě Citibank, sám vyrobil padělky jejích cestovních šeků, přiděloval je a vybíral peníze.

Nebylo jich málo. Bylo to 20 milionů dolarů, podle některých odhadů ještě o něco vyšší suma. Nikdo z nás z šeků nezbohatl, tvrdí přitom Urtubia. Peníze šly podle něj na podvratné skupiny po celém světě. Inkasovaly Tupamaros, OPR – 33, Montoneros...

Citibank byla neznámému padělateli, který po celou dobu své zločinecké kariéry pracoval jako zedník, vydána na milost. Připravil ji o tolik, že musela pozastavit proplácení šeků, čímž zničila dovolené tisícovkám turistů. Její akcie na burze propadly.

Klec sklapla po třech letech, kdy byl Urtubia zadržen s kufrem plným falešných šeků. To ale neznamená, že by ve válce Citibank zvítězila. Padělatelské soukolí, které Urtubia tak dobře vymyslel, totiž funguje dál a banka čelí novým a novým padělkům. Nakonec finančníci rezignovali a nabídli Urtubiovi dohodu: Hlavně nám dejte padělatelské pláty! Anarchista souhlasil, díky mimosoudní úmluvě opustil vězení po pouhých šesti měsících, aby se zase vrátil ke své zednické profesi.

Život jako gangsterka

Případ Citibank byl Urtubiovým mistrovským kouskem, výčet jeho akcí tím ale nekončí. Životní příběh anarchisty, o němž francouzská média psala jako o “hodném banditovi”, by vydal na několik životů obyčejných smrtelníků.

Bylo na něj vydáno pět mezinárodních zatykačů, účastnil se povstání v Paříži v roce 1968, v 70. letech spolupracoval s ozbrojenými protifrankistickými skupinami Movimiento Ibérico de Liberación a Grupos de Acción Revolucionaria Internacionalista.

Připravoval únos nacistického zločince Klause Barbieho z Bolívie, byl zprostředkovatelem při jednáních o propuštění španělského politika Javiera Rupéreze, jehož unesla baskická ETA, on sám se podílel na útěku jednoho z předáků Černých panterů z USA.

Ničeho nelituji

Dnes žije na pařížském předměstí a s trochou nadsázky říká, že navzdory všem svým aktivitám byl vždycky hlavně zedník. *“Být bohém je snadné. Ale abyste mohli anarchistickou samosprávu zavést do praxe, musíte vědět, jak společnost uživit, musíte pracovat.”*

Ve svých osmasedmdesáti letech žádného ze svých skutků nelituje a ke zničení kapitalismu a státu se hlásí dál. *“Jisté věci je dobře zničit, protože až potom místo nich můžete postavit nové.”*

Speciálně na banky má přitom spadeno pořád. *“Banky jsou skuteční lumpové, vykořisťují vás, berou si vaše peníze a jsou důvodem všech válek,”* neodpustil si rýpnutí v Londýně v roce 2008, kdy finanční krize teprve začínala. Lucio vystoupil na veřejnosti při prezentaci filmu, který o něm natočili režiséři Aitor Arregi a José Goenaga.

zdroj: idnes.cz

Souvislosti nové vlny represí v Chile

Přátelé z projektu *Crimethinc* zveřejnili analýzu nové vlny represí na území státu Chile. Přestože se snaží o srovnání s kontextem v USA, věříme, že závěry jsou přínosné i pro naše lokální prostředí. Proto zveřejňujeme český překlad článku.

24. července napadl chilský stát tři domy a zatkl dva anarchisty – Mónicu Caballero a Francisca Solar – s obviněním z použití výbušnin. Mónica a Francisco strávili posledních 10 let ve vězení i mimo něj, když čelili podobným obviněním v Chile a Španělsku. Jejich poslední zatčení je jen nejnovější ka-

pitolou v řadě operací proti nim. Je to však také stupňování pokusů státu potlačit lidové povstání, které zuřilo Chile od 18. října 2019 do začátku pandemie COVID-19 v březnu 2020.

V průběhu měsíců vzpoury v Chile vláda vyzkoušela celou řadu různých strategií, jak ji potlačit: válečné právo, chatrné reformy, smrtící i nesmrtící rozptýlení davů, a cílené stíhání údajných lupičů a žhářů. Žádná z nich neumožnila státu získat navrch – ale začátek COVID-19 ano. Dnes se stanné právo vrátilo, graffiti kolem náměstí Plaza de la Dignidad byly přemalovány a ačkoli bitvy s policií stále občas vypuknou, idealismus, který byl kdysi viděn na ulicích, ustoupil zoufalství. Přestože virus nebránil šíření vzpoury v USA, neznamená to, že by v současnosti probíhající vzpoura v USA byla zajištěna proti náhlým, nepředvídaným změnám. Připomeňme si, jak útoky z 11. září 2001 vydláždily cestu pro potlačení hnutí proti globalizaci v USA, včetně masových mobilizací a autonomních přímých akcí.

Případ proti Monice a Franciscu v Chile nabízí pohled na možnou budoucnost pokračující protipolicejní rebelie. Můžeme si být jisti, že vláda Spojených států věnovala velkou pozornost strategiím, které vlády jako Francie, Hongkongu a Chile použily k potlačení vzpour na svých hranicích. Když se demokratickému státu, jako je Chile, podaří uplatnit strategii represí, představuje to krok vpřed pro každou jinou demokratickou vládu, která se také snaží podmanit svou populaci.

V nejlepším možném případě vzpoura proti policejní kontrole ve Spojených státech vyústí ve společenskou sílu, která bude moci zabránit tomu, aby stát zavřel kohokoliv, včetně našich soudruhů. Dokud k tomu však nedojde, úkol bránit ty, kteří usilují o osvobození, by neměl znát žádný konec ani státní hranici. Stát kdekoli je hrozbou vzpoury všude.

Proto podporujeme Monicu a Francisca.

Minulé i aktuální případy

V pátek 24. července policie v Santiagu v Chile přepadla tři domy a zatkla dva anarchisty, Monicu Caballero a Francisco Solar, za jejich údajné spojení se čtyřmi explozujícími zařízeními umístěnými v minulém roce:

- Jedno z 25. července 2019, které bylo odesláno do Quiñenco kanceláře Rodriga Hinzpetera, bývalého ministra vnitra.
- Jedno, které explodovalo 27. února 2020 a zranilo několik policistů na policejní stanici Huechuraba v Santiagu.
- Dvě zařízení byla také umístěna 27. února v budově Tánica v luxusní čtvrti Vitacura v Santiagu.

Coordinadora 18 de Octubre, hlavní orgán podpory vězňů v Santiagu z povstání z 18. října 2019 v Chile, vydal v den zatčení následující prohlášení:

Z iniciativy Coordinadora 18 de Octubre se vyjadřujeme za svobodu politických vězňů i naši nejhlubší podporu a solidaritu s našimi soudruhy Francisco Solar a Mónica Caballero, kteří byli zatčeni při ranních nájezdech do domácností koordinovaných státem. Provedla je jednotka OS-9 carabineros, a došlo k žalobě ze strany advokátní kanceláře Santiago de Metropolitana Sur. Odsuzujeme a zviditelníme trvalou povahu politického pronásledování prováděného proti obžalovaným za účast v sociálním boji antiautoritářů. Stejně jako mnoho dalších před nimi i oni jsou oběťmi systematického odvetného opatření, které se neomezuje pouze na ně dva, nýbrž má v úmyslu ovlivnit každého, kdo se od začátku 18. října vzbouřil proti aparátu moci a usiloval o důstojnost. V tomto duchu se staráme o bezpečnost a pohodu našich soudruhů za mřížemi. Navzdory neúplné povaze podrobností o jejich současném případu je důležité si uvědomit, že k dnešnímu dni (pátek, 24. července) došlo ke třem nájezdům na domácnosti, zatímco stát současně pracuje na aktualizaci nového zákona o zpravodajských službách. V neposlední řadě podporujeme odmítnutí toho, jak buržoazní média zachází s tímto vývojovým příběhem. Buržoazní média, jak to dělávají pokaždé v historii, se znovu dostávají do služby státního aparátu a intenzivně spolupracují na kriminalizaci protestů.

**LÁSKU A SÍLU PRO MÓNICU A FRANCISCA
SVOBODU PRO VŠECHNY POLITICKÉ VĚZNĚ**

Monica a Francisco již byly obviněni ve dvou takových případech. V roce 2010 byli oba zatčeni v notoricky známém *Caso Mombas I* spolu s tuctem dalších obžalovaných. Společně byli obviněni z umístění bomb kolem Santiaga. Ačkoli Monica, Francisco a všichni s nimi obžalovaní byli v roce 2012 nakonec zproštěni všech obvinění, represe si na anarchistickém hnutí té doby, nakonec vybrala těžkou daň. Tehdy byla represe aktivní kolem otevřených sociálních center.

Následující rok byli Monica a Francisco zatčeni ve Španělsku a na základě protiteroristických právních předpisů byly obviněni z údajného bombardování kostela Basilica del Pilar v Zaragoze, dne 2. října 2013. Tito dva byli ve španělských věznicích odsouzeni na dvanáct let, ale poté, co obhajoba vznesla žalobu u španělského Audiencia Nacional (španělský nejvyšší soud), byl jejich trest změněn na deportaci. V březnu 2017 se Monica a Francisco vrátili do Chile.

Ať už se tyto nové obvinění udrží nebo ne, poslední kapitola tohoto příběhu ilustruje, jak se boj proti státnímu násilí odehrává na globální scéně. Vidíme Monicu a Franciscu spolu s desítkami tisíc lidí, kteří byli uvězněni ve Spojených státech od vraždy George Floyda, a miliony lidí po celém světě, kteří jsou aktéry v podobných hnutích.

Povstání v Chile

Jak zdůrazňuje prohlášení *Coordinadora 18 de Octubre*, současný případ Moniky a Franciscu je eskalací v několikaměsíční kampani represí proti povstání, které otřáslo Chile v roce 2019. Vzpouora přinesla nepokoje proti policii každý týden – a někdy i denně. V průběhu měsíců boje demonstranti zdokonalovali svou ochrannou výstroj, strategie, taktiku a formy organizace; občas přemohli a přelstili policii.

Po městě se objevují shromáždění založené na sousedství a afinitě, aby koordinovaly základní potřeby lidí, propagandu, vzdělávání a kulturní aktivity včetně koncertů a divadla. Sochy připomínající vražedné kolonizátory padaly a společně s nimi i popularita prezidenta; děti přijaly protestní hymny namísto tradičních dětských rýmů.

Odbory, sociální organizace a neziskové organizace vyvolávaly demonstrace – nemohly je však ovládat. Hnutí bylo z velké části decentralizované a bez vůdců.

Pro podrobnější anarchistické hodnocení vzpoury doporučujeme analýzu kolektivu *Kalinov Most*: „Více než dva měsíce vzpoury proti chilskému státu: první dojmy, instinktivní předpovědi a nezanedbatelné.“ Vzpoura z 18. října byla příliš složitá a rozšířená, aby se dala snadno shrnout, ale stojí za to načrtnout některé paralely s tím, co se nyní odehrává ve Spojených státech.

Stejně jako rebelie po smrti George Floyda, vzpoura v Chile začala v reakci na oběh šokujících obrazů policejního násilí. Během týdne před začátkem povstání demonstrovali studenti středních škol v Santiagu proti jízdnému tím, že zaútočili na stanice metra a otevřeli turnikety, což umožnilo dojíždějícím jezdit zdarma. Záběry policie útočící na mladé studenty virovým efektem šířily rozhněvanost na policii po celém Santiagu. Následující týden stanného zákona zůstalo přes 20 lidí mrtvých, což dále vyvolávalo lidový hněv.

Stejně jako rebelie po smrti George Floyda v Minneapolis, vzpoura v Chile začala v jednom městě – Santiagu -, ale brzy se rozšířila po celé zemi a zevšeobecnila se nad požadavky kolem okamžitého případu, který povstání vyvolal. Již 18. října 2019 došlo k vypálení několika stanic metra, autobusů, obchodů s potravinami a elektronických společností ve městě. Po celém městě se rozšířilo spontánní rabování. Byly tam scény rabujících, kteří brali televizory a další zbrusu nové luxusní předměty a radostně je házeli do hořících barikád. Za méně než 24 hodin se demonstrace rozšířily do Valparaísa, Concepciónu a dalších velkých měst. Jak se vzpoura rozšířila, i motivace pro vzpouru se rozšířila z kampaně proti jízdnému k všeobecné opozici vůči policii, ústavě a koloniálnímu odkazu samotné země.

Na rozdíl od rebelie po smrti George Floyda, příchod COVID-19 v Chile potlačil nepokoje. Zatímco ve Spojených státech pandemie připravila půdu pro povstání, protože ekonomický stres ohledně přežití a nejhorší nezaměstnanost za desetiletí zesílili strach a pokračující autoritářský zásah. Vláda bezostyšně odsoudila drtivou většinu populace k předčasné smrti. V Chile i ve Spojených státech však přerušení normálního fungování kapitalismu otevřelo momenty, energii a hněv, podněcující nepokoje. Je obtížné pochopit, jak rušivý byl kolaps veřejné dopravy v Santiagu pro fungování ekonomiky v Chile – nemluvě o týdnu stanného práva.

Stejně jako se státy mohou učit od sebe navzájem, i hnutí za svobodu se mohou od sebe navzájem učit. Vzpoura v Chile nabízí pokladnici lekcí a příkladů.

zdroj: crimethinc.com

Mónica Caballero píše z vězení

Mónica Caballero a Francisco Solar jsou opět uvězněni. Následuje zpráva, kterou z vězení zaslala Mónica.

Compañerxs, přátelé a rodino,

Znovu vám píšu z cely. Jsem držena ve vězení San Miguel. Po čtrnáct dní budu izolována kvůli protokolům implementovaným k zabránění šíření COVID-19. Poté budu zařazena do permanentního modulu.

Už je to skoro deset let, co jsem poprvé vstoupila do vězení jako obžalovaná. Od té doby byl můj život vždy tak či onak spojen s vězením. Zatímco se systém kontroly může měnit, základní struktura ne. Pokračuje v hledání trestu a pokání.

Téměř před deseti lety, když jsem vešla do vězení, byla jsem jasně přesvědčena, že pro konfrontaci nadvlády jsou zásadní antiautoritářské myšlenky a praktiky. Za celou tu dobu nebyl jediný den, kdy bych si myslela opak. Chodím do vězení s hlavou vztyčenou. Hrdě jdu po cestě, na kterou jsem se vydala.

Solidarita se všemi antikapitalistickými boji.

Newen Peñis, politickými vězni Mapuche.

Podvratní zajatci a vězni vzpoury,

Do ulic!

Mónica Andrea Caballero Sepúlveda - Červenec 2020, Vězení San Miguel.

zdroj: kronika.noblogs.org

Francisco Solar píše z vězení

Jak můžeme dosáhnout okamžiků svobody, i když jsou jen krátké a sporadické? Jaké jsou ty okamžiky, když cítíme, že to, co nás omezuje, ztrácí váhu a smysl?

Odpovědi mohou být rozmanité v závislosti na zájmech každého jednotlivce, na tom, jak se situuje v tomto světě a jak mu rozumí. Možná se někteří lidé již cítí svobodně a tyto otázky jsou zbytečné, protože myslí, že jsou mimo chapadla moci.

Ti z nás, kteří nemají tyto sny, vědí, že samotná existence státu nás staví do útla-

ku. Do situace, ve které je nezbytný boj a útok, pokud je svoboda na horizontu. To nemůže být jinak.

A právě v této možnosti útoku najdeme skutečné okamžiky svobody. Protože jsme se rozhodli konfrontovat tento svět a postavit se jako jeho nepřátelé, začali jsme se dívat na naše okolí jinak. Začali jsme si vizualizovat cíle a jejich zranitelnosti, začali jsme vidět nejlepší způsob, jak udeřit na moc. Začali jsme se stavět do útoku.

Stručně řečeno, začínáme si nějakým způsobem brát naše životy! Při vytváření spoluúčasti ve spiknutí a v akci odstraňujeme články v našich okovech. Zažíváme malé okamžiky svobody, ikdyž jsou jen prchavé.

Rozhodnutí zničit vše, co na nás bylo uvaleno, je učiněno v první osobě. To znamená, že se jedná o individuální rozhodnutí volně přijaté se všemi riziky, která s sebou nese. Vzniká z osobní motivace, která nemá v úmyslu mluvit za druhé nebo se chovat jako předvoj něčeho. Představuje výraz boje, stejně jako mnoho jiných, které nehledají zprostředkovatele.

Solidarita mezi anarchisty musí nutně jít stejným směrem, aby se vyhnula pozicím, které mají sklon k viktimizaci a překonala je. Solidarita je nezbytná v tom, že se

provádí v první osobě, jako svobodný a individuální akt proti moci a nejen jako výpověď o situaci toho nebo onoho soudruha.

Anarchická solidarita je revoluční solidarita, která chápe, že důležitou formou solidarity je i nadále útok. Je to pochopení, že každá akce proti moci je gesto solidarity se soudruhy ve vězení. Jde o to vidět boj uvězněných anarchistických soudruhů a neredukovat je pouze na kategorii vězňů, což je místo, kde je umístila moc. Jde o to připomenout nepříteli, že bez ohledu na to, jak moc nás uvězní, budeme na něj i nadále útočit, aniž bychom se zastavili. Jsme uvězněni, protože jsme začali bojovat.

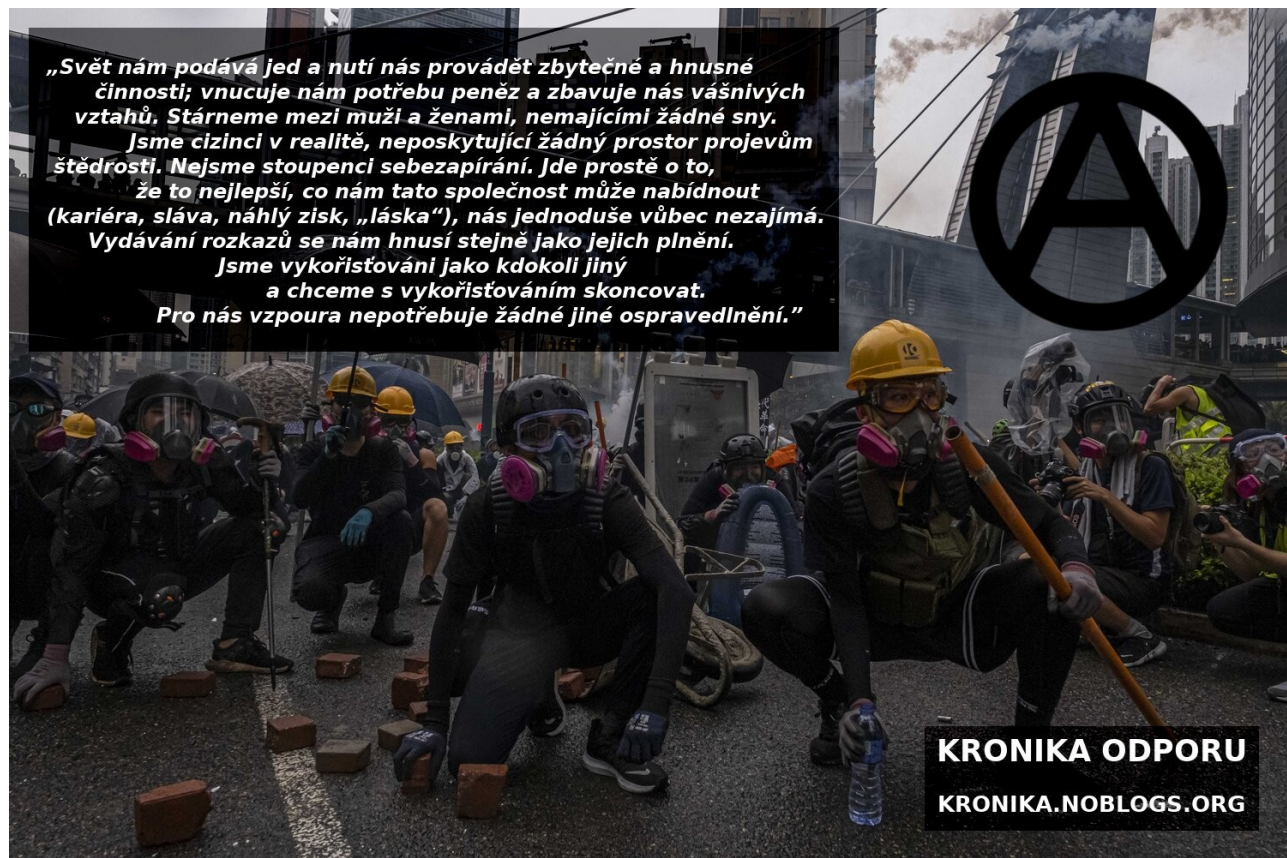
Tento svět a jeho věznice mohou explodovat!

Francisco Solar

Maximální bezpečnostní sekce-

Vězení vysoké bezpečnosti (CAS)

zdroj: kronika.noblogs.org

Případ Lukáše Kaliny a možnosti podpory

Před nějakou dobou media informovala o skandálním případě Lukáše Kaliny, kterému soud v Brně vyměřil trest ve vězení na rok a půl, protože nezaplatil za pět housek. Anarchistický černý kříž je s Lukášem v kontaktu. Tímto článkem chceme přiblížit jeho situaci a vyzvat k podpoře.

K zatčení Lukáše Kaliny došlo v Brně, v supermarketu Tesco vedle galerie Vaňkovka. V té době neměl domov a žil na ulici. „Bydlel jsem na „zámku“, ubytovnách a pak na ulici v Havlíčkově Brodě a Brně. Teď žiju v base v Břeclavi. Na pokoji je nás pět. Jsou to vesměs starší chlapi.“

Lukáš trpí schizofrenií a závislostí na alkoholu. Housky si v obchodě strčil do tašky a když ho ostraha odhalila vydala ho policii. Soud následně výši rozsudku zdůvodnil tím, že šlo o krádež v nouzovém stavu vyhlášeném v souvislosti s pandemií COVID 19.

Jen ignorant by si nepovšiml, že sám Lukáš byl v nouzi a to, co soud označil za krádež udělal právě proto, aby svou nouzovou situaci vyřešil. Absurditu celé situace dokresluje také fakt, že podobné housky každý den supermarkety ve velkém vyhazují do kontejnerů, které často hlídá ostraha a odhání od nich hladové lidi. Tuto skutečnost také zviditelnilo video projektu STRAKA, kampaně, která tvrdí, že se zločinu nedopustil Lukáš Kalina, ale soudci, bachaři a kapitalisté. PROJEKT STRAKA propaguje neplacení za zboží v obchodech s odvoláním na fakt, že to jsou především kapitalisté, kdo hromadí hodnoty na úkor pracujících.

Lukášův případ vyvolal nevoli a reakce medií, advokátů a psychologů. Pokud víme, všichni se však pohoršují nad přísností trestu a teoretizují jak by podle nich měl vypadat trest spravedlivý. ABC odmítá tuto logiku, protože podle nás by neměl být trestán vůbec. Trestání nepovažujeme za konstruktivní způsob, jak řešit problémy. Navíc, dokonce ani kdyby v jeho tašce v obchodě skončilo jiné zboží než jídlo, nebyl by to zločin. Nepřístupujeme na logiku, která přisuzuje stejný význam tomu, když někdo vezme chudému sousedovi jídlo z bytu a tomu, když ho vezme z regálu korporace, která ho získala vykořisťováním. V prvním případě je to krádež, v druhém

expropriace. Dvě významově naprosto odlišné situace. Zatím co, na krádež můžeme mít kritický pohled, expropriaci považujeme za legitimní součást anarchistické praxe. Ostatně, to nám připomínají třeba i případy lidí jako Lisa Dorfer, Thomas Meyer Falk, Pola Roupa, Kostas Sakkas, Claudio Lvazza, Giannis Dimitrakis i dalších anarchistů a anarchistek, kteří sedí ve vězení v souvislosti s vyvlastněním peněz z bank.

Praxe nejen českých soudů odhaluje svou zločinnou povahu, když posílá psychicky nemocné lidi za mříže a zastává se zlodějů, kteří okrádají pracující a vyhazují jídlo místo toho, aby ho sdíleli s hladovými. „*Jsem na specializovaném oddělení, protože trpím vážnou duševní chorobou, schizofrenií. Výkon trestu má na mě psychicky negativní dopady.*“ Tak popsal svou situaci sám Lukáš.

Napsat vězněnému dopis je jednoduchá a velmi účinná forma emoční a psychické podpory. ABC na webu informuje jak a proč to dělat. Chceme každého vyzvat, aby vzal tužku, papír a Lukášovi napsal. On sám v dopise uvedl: „*Moje záliby jsou čtení, psaní a chození do krajiny. Chodím do lesa na čerstvý vzduch a hledat houby. Rád maluju, tak jsem si na to koupil sešit. Když je nálada, hraju karty se společníkem na cimře.*“ Věříme, že každý najde něco společného o čem si může s Lukášem dopisovat. Ten, kdo si neví rady s tím, co by ho v dopise potěšilo se ho může zeptat. Zde je jeho adresa:

- **Lukáš Kalina nar. 1995**
Vězeňská služba ČR – Věznice Břeclav
P. O. BOX 74
Břeclav
690 02

Lukáš také uvedl: „*15. září mám další soud kde budou řešit podmínku, kterou jsem porušil těmi nezaplacenými houskami, takže mě asi napálí ještě o několik měsíců navíc.*“ Jak soud dopadl zatím nevíme. ABC bude jeho případ dále sledovat a poskytovat mu potřebnou podporu. Není důležité, že není anarchista. Důvody pro které je stíhán mají jasně politickou povahu. Když podporujeme squattery vyvlastňující prázdné budovy, proč bychom neměli podpořit člověka vyvlastňujícího housky?

Nejen z medií víme, že případ Lukáše Kaliny není ojedinělý. Probírali jsme jeho situaci se spřízněnou advokátkou, která prohlásila: „*Je to hrozné, protože tohle se děje dost často, jenže se o tom veřejnost nedoví, protože o tom nikdo neinformuje.*“ Chceme to změnit a o podobných případech informovat. Protože jediné, když se o problémech ví, může se něco dělat pro změnu.

PROJEKT STRAKA: Nebudeme platit za to, co nám bylo ukradeno!

Lukáš Kalina, Zdeněk Vítek, Lubomír Sogel, Tomáš Tichánek, Václav Šupka a mnoho dalších. Všichni si vzali v obchodech zboží bez zaplacení a soudy jim za to vyměřily přísné tresty.

Tato zvrácená praxe nemůže zůstat bez odezvy. Proto startuje PROJEKT STRAKA. Další zboží bude mizet z prodejen a kapitalisté za něj nedostanou

peníze. Lidé vyvlastněné zboží použijí k uspokojení svých potřeb. Bude se vysvětlovat, proč se to děje. Bude se nabádat ostatní, ať se toho též účastní.

Brát si zboží od kapitalistů bez placení není zločin. Oni sami jednají zločinně, když komodity hromadí vykořisťováním zaměstnanců. Necháávají je tvrdě dřít, ale dají jim jen malý díl z toho, co svou prací vytvořili. Zbytek ukořistí a investují do dalšího koloběhu vykořisťování. To je krádež! To je zločin! Odebrat těmto zlodějům nakradené hodnoty, ale krádež není. Navzdory kazatelům křesťansko-buržoazní morálky tvrdíme, že vyvlastnění (expropriace) je legitimní forma reakce na svět, kde je cesta k bohatství jedněch dlážděna chudobou druhých.

Soudci a bachaři zavírají lidské bytosti do vězení. Ti pokrytci něco blekotají o krádežích, ale sami kradou lidem životy a ničí mezilidské vztahy.

Kapitalisté denně vyhazují tuny jídla i jiných věcí a dělají vše pro to, aby si je lidé nemohli pořídit bez zaplacení.

Mají smůlu, protože, i když někteří schytají tresty, dost neposlušných bude dál vyvlastňovat. Mnoho takových nikdy nedopadnou. A pokud jo, beztak je nezkrátí. Z obchoďáků se dá přesunout i k větším cílům: do bank, účtů, sídel a vybavení buržoazie. Jen do toho! PROJEKT STRAKA potřebuje další komplice. Zapoj se! Pošli ke zveřejnění své příběhy, videa, fotky. Nezapomeň na bezpečnost a nenech se chytit!

zdroj: straka.noblogs.org

Oheň do kybernetické věznice

- **Umělá inteligence**

Laboratoře AI, příjemci vládního financování ve výši 100 milionů dolarů, pracují na zavedení algoritmů „strojového vzdělání“ do služeb dlouhého seznamu průmyslových odvětví. Pod „etickou“ fasádou některé aplikace jednoduše umožní dobře umístěným kapitalistům další obohacování. Další mají za cíl posílit represi, ať už detekováním zlodějů v supermarketu pomocí automatizovaného kamerového dohledu, vývojem nástrojů pro rozpoznávání obličejů, které fungují i na částečně zakrytých tvářích, nebo „předpovídáním“ zločinu či pravděpodobností přestupku vězně.

- **5g bezdrátové sítě**

Nebývalá šířka pásma 5G technologie umožňuje nasazení AI v měřítku města v reálném čase. Každý pohyb je sledovatelný díky tisícům kamer integrovaných do centralizovaného sledovacího zařízení. Tato vize je již v praxi ve více než jednom evropském „intelligentním městě“. Nespočet senzorů umístěných na veřejných prostranstvích, v podnicích, automobilech a veřejné dopravě a také nošených na našich tělech si klade za cíl, aby každá akce byla předmětem výpočtu, předpovědi a kontroly, a to vše pod ekologickým označením. Díky své všudypřítomnosti je síť algoritmů neviditelná, a proto je těžké jí odolat.

- **Robotika a automatizace**

Samořiditelná auta. Robotizované sklady. Bezhotovostní obchody. Doručovací roboti, kteří volají policajty, když jsou napadeni. Zavádí se infrastruktura, která trvale změní svět práce a naše životní prostředí. Neoplakáváme zmizení vyčerpávajících a nudných prací. Zbývajícím pracovníkům je však vnuceno dehumanizující tempo, které musí držet krok se stroji a softwarem pro zvýšení produktivity nebo jim musí být ukázány dveře. Jaká opatření sociální kontroly a jak vykořisťovatelská schémata mezitím čekají na nové vyloučené masy ve věku technologické nezaměstnanosti?

- **Život před obrazovkou**

Možnosti autentických vztahů mezi lidmi a naším okolím jsou stále více vymazávány ve službě virtuálního hyperpřipojení. Porozumění, objevování a hledání významu se omezuje na produkci dat. Deficit pozornosti, problémy s pamětí, ztráta

emočních dovedností a představitivosti, narušený spánek, kosterní bolesti, úzkost, osamělost, deprese: příznaky závislosti na online technologiích se zhoršují, protože podíl populace, která strávila celý život ponořený do dotykové obrazovky roste.

Za svobodný a plný život, otevřený neznámému

Budte výpadkem v jejich síti!

zdroj: kronika.noblogs.org

Novinky v případě Carly Tubeuf

Dorazily zprávy o výsledku soudu Carly proběhlého za zavřenými dveřmi. Obvinění z podvratného sdružování opadlo, stejně jako se to stalo u soudruhů zatčených během operace Scintilla v únoru 2019. Na druhé straně trvá obvinění z dalšího trestného činu: výroba, držení a přeprava výbušného materiálu, což souvisí s požárem bankomatu v pobočce turínské pošty.

Jako obvykle, abychom si mohli přečíst důvody tohoto rozhodnutí, budeme si muset počkat ještě několik týdnů. Carla zůstává ve vězení. Z telefonátů se přátelé dozvěděli, že nové zprávy ji očividně nepřekvapily ani nedemoralizovaly a ona se cítí silná a vyrovnaná. Obnovujeme naši výzvu, abychom jí psali dopisy a poslali solidaritu, a to i ve světle cenzury uplatňované na korespondenci, která zpomaluje vztahy s vnějším světem.

- **Carla Tubeuf**
Casa Circondariale di Vigevano
Via Gravellona 240,
27029 Vigevano (PV)
Italia

Připomeňme, že Carla Tubeuf byla zadržena 23. července 2020 po téměř roce a půl na útěku, přesněji od 7. února 2019, kdy došlo k evikci squatu *l'Asilo* a zahájení operace *Scintilla*.

zdroj: abcnews.noblogs.org

Anarchisté v Řecku odsouzení

V roce 2019 byli v Soluni zatčeni tři anarchističtí soudruzi, kteří vyvlastnili hlídaný transport peněz, který měl doplnit bankomat. Giannis Dimitrakis a Kostas Sakkas zaplatili cenu své politické volby a skončili ve vězení. Soudruh Dimitra byl obviněn ze spolupráce při loupeži. Nedávno proběhl soudní proces a byly vyneseny rozsudky.

- Giannis Dimitrakis byl odsouzen na 11,5 roku za loupež, držení zbraně a použití padělaného dokumentu.
- Kostas Sakkas byl odsouzen na 7 let a 10 měsíců za stejná obvinění.

Oba však byli zproštěni obvinění z držení drog, které policisté zahrnovali do spisu.

Spoluobviněný Dimitra Syrianou byl za spoluvinu na loupeži odsouzen ke dvěma letům s tříletým odkladem.

Napiště vězněným dopis nebo jiným způsobem vyjádřete podporu.

- **Sakkas Kostas (Κωστας Σακκας)**
Dikastiki Filaki Koridallou
A' PTERYGA (A'wing)
T.K. 18110
Korydallos
Athens
Greece

- **Giannis Dimitrakis (Γιαννης δημητρακης)**
Sofronistiko Katastima Domokou
TK 35010
Domokos
Fthiotida
Greece

PSANÍ DOPISŮ VĚZNĚNÝM LIDEM NARUŠUJE IZOLACI

V dnešní době vidíme, jak se stát snaží dostat lidi do souladu se sociálními normami. Pokud to nefunguje, tito lidé jsou potrestáni a posláni do vězení, kde by mohli zůstat po dlouhou dobu. Je opravdu těžké bojovat s izolací lidí, kteří jsou uvnitř.

Bojem proti izolaci může být kreativita. Ten, kdo může snít, je stále volný.

Chceme oslovit lidi ve vězení a přerušit jejich izolaci psaním dopisů. Takže si vezmi svou propisku, kus papíru a začni psát o všem, co tě napadne. Stačí jen dát vězněným možnost žít mimo vězení po dobu tvého dopisu. Ukaž, že na světě jsou stále milí lidé, kteří jsou plní solidarity.

Rozbij rutinu, rozbij osamělost, piš dopisy! anarchistblackcross.cz